אין „פאלים קאורט"

אט דאס הייסט א שפיצעל.

מיר האבען שוין געהערט אויף אונזער לעבען פארשיעדענע קאמישע געשיכטעס. מיר האבען שוין געהערט און געזען די ערנסטע און די בעסטע אקטיארען און אקטריסעס. מיר האבען שוין אויסגענען די נודניקעסט דרשות און לעקציעס. מיר האבען שוין ביינעוואוינען די פריקרעסטע דעבאטען און די פראפעסיאנעלע געסטען פון די נודניקעס.

אלע צרות האבען מיר שוין אויף אונזערע פלייצעס איבערגעטראגען. אבער אזא קאמישע מעשה ווי די, וואס מען האט געבטען דערצעהלט אין די מאנסביליש פאלאצען פון גערעכטיגקייט, האבען מיר נאך קיינמאל ניט געהערט. און הערט, אדרבא, די מעשה פון אנהויב ביז'ן סוף.

דריי יונגלייט מיט די בשר'ע און הייליגע נעמען הערי באטוואנט, דער הער דזשארדזש באלארד און דזשארדזש דזשיין האבען א קלוג געטאן אין דעם פייער גלעקעל אויף א געוויסען קארנער און האבען ארויסגערופען א טומעל צווישען די פייער־לעשער. אזוי גיך ווי די פייער האט וואנענס האבען זיך פון ארט א ריכטן און זעהן, האבען זיך די דריי מענשען אריינגעבאפט אין פייער־הויז און האבען פון דארט ארויסגעלאטכענט די מלבושים פון די פייערדיגע מענשען און האבען געמאכט דעם אמת'ן ויברח.

על פי דין און על פי יושר האט מען אזעלכע דריי העלדען בארארפט געבען א מעדאל פון עטליכע פוד אייזען און מען האט פאר זיי בארארפט פראווען א שעה נעם יובילי מיט רעדעס און פאונטייך פענעס. אבער די גערעכטיגקייט האט זיי ניט געוואלט געבען קיין א ביזסל גען אדווערטייזמענטעל און זי האט זיי אוועק־צייעס. מיר האבען שוין ביינעוואוינט די פריקרעסטע דעבאטען און די פראפעסיאנעלע געסטען פון די נודניקעס.

אלע צרות האבען מיר שוין אויף אונזערע פלייצעס איבערגעטראגען. אבער אזא קאמישע מעשה ווי די, וואס מען האט געבטען דערצעהלט אין די מאנסביליש פאלאצען פון גערעכטיגקייט, האבען מיר נאך קיינמאל ניט געהערט. און הערט, אדרבא, די מעשה פון אנהויב ביז'ן סוף.

דריי יונגלייט מיט די בשר'ע און הייליגע נעמען הערי באטוואנט, דער הער דזשארדזש באלארד און דזשארדזש דזשיין האבען א קלוג געטאן אין דעם פייער גלעקעל אויף א געוויסען קארנער און האבען ארויסגערופען א טומעל צווישען די פייער־לעשער. אזוי גיך ווי די פייער האט וואנענס האבען זיך פון ארט א ריכטן און זעהן, האבען זיך די דריי מענשען אריינגעבאפט אין פייער־הויז און האבען פון דארט ארויסגעלאטכענט עטליכע דזשיין אנטיקלאך?

די מאמע איז טאקע ניט שולדיג. די געריכטיגקייט זאגט אבער, אז זי איז יא שולדיג, ווייל זי האט באדארפט אכטונג געבען אויף איהר קינד און זעהן, אז ער זאל אין שאדען ניט קריכען.

איז טאקע געבליבען, אז די טייערע מאמע פון דעם ליעבען קינד זאל שטעהן אין געהן אונטער דער אויפזיכט פון דער פאליציי. און אויב זי וועט זיך נאך אמאל אריינבאפען אין פאליציי־סקען שטיי בעל, וועט מען איהר שוין קיין טרוסענע פון דארט ניט ארויסלאזען.

אזוי איז עס. די קינדער זינדיגען, און די מאמעס זענען שולדיג!

דריי יאהר פאר א קעשענע גנב?

מיר ווייסען ניט וויפיעל עס דארף באמת קריגען א קעשענע גנב פאר ארויס־שלעפען ממתקים אדער עפעס אנדערש פון פרעמדע קעשענעס. מיר ווייסען אבער, אז די גערעכטיגקייט האט זיי שיקען א מענשען מיט'ן נאמען ראבערט שא (ער הייסט אויך עווערעט) אויף נאנצע דריי יאהר תפיסה פאר וועלען דיי־ניגען פרעמדע קעשענעס.

וואס איז עפעס פלוצלינג אינמיטען דריגען הערצעהלט מען, אז דער בחור איז שוין איינמאל געווען אין קאטוף, און ער איז פון דארט ארויסגעלאזען גע־וואָרען אויף "פאראל". איז ווי באלד דאס איז שוין דאס צווייטע מאל, וועט מען זיך מיט'ן בחור אפרעכענען אויף א שטרענגען אופן.

דערווייל זיצט דער טעניש און וואַרט אויף זיין ווייסטען גורל. מען דארף נאך איבערלעדען וועגען דעם מיט'ן טשערמאן פון דער באארד אוו פאראל, און ערשט שפעטער וועט מען ווייסען וואס צו טאן איהם איהם פאראטען.

ווען איז אייער־מצה ניט קיין אייער מצה—

ווען איז אייער־מצה ניט קיין אייער־מצה? דאס איז גאנץ פשוט: אייער־מצה וואס איז געבאקען מיט טולכע אויסבראקיר־טע אייער, אדער מיט אזא מין יאפאנע־זישען פוידער, ווי עס איז דער פאל מיט א גרויסען טייל פון אייער־מצה וואס ווערט פארקויפט אין מארקעט. דער סארט פראדוקט איז אלעס אין דער וועלט אבער ניט קיין אייער מצה און עס איז איבע־ריג צו זאגען, אז עס האט ניט קיין טעם און ריח און אויך שעדליך.

די מאנישעוויטץ אייער־מצה איז געבא־קען פון געקליבענסטע מעהל און בעסטע אייער. זי האט טאקע דערפאר דעם טעם פון א היימישען אייער קיבעל און צוגעהט זיך ממש אין מויל. די מאנישעוויטץ אייער מצה וועט פיעל בייטראגען צו אייער עונ־פסח. איז געשמאק, פארדייליך, נעזונד — און אידעאלע פסח־שייז פאר יונג און אלט.

מאָנישעוויטץ־מצה
די מצה מיט אלע מעלות.

מזל־טוב

(א מאָנאלאָג פון א שדכן אין פוילען) פון לייב לעוו.

— גוט שבת, רב שלום! מזל טוב אייך פון אייער בחורל'ס תנאים! איהר זאלט האבען פון איהם א סך נחת! כאָטש איך האב ניט אויסגעפיהרט דעם שידוך ביי איהם, פונדעסטוועגען בין איך ערשט אומישנע געקומען אפנעבען אייך מזל־טוב.

איהר בעט מיר זיצען — א שעהנעס דאנק אייך. איך זיץ שוין. איהר ווייסט רב שלום, מען שמועסט אין שטאדט, אז איהר האט געטאן מיט אייער בחור'ל א גאנץ גוטען שידוך. מענשען מיינען, אז איהר האט געטאן דעם שידוך, אבען, אין אמת'ן האט איהר דען געטאן? דוך אלזיין האט דאָך געטאן דעם שידוך. איך האב טאקע פריהער געמיינט, אז איהר וועט טאן מיט איהם א שידוך און דורך מיר, מיינעם, א שידוך, ווי דען אנדערש? ווי איז געווען מיט מיר, מיט אייך אונזערע עלטערען האבען זיך משדך געווען מיט אנדערע עלטערען אין מעלא זענען מיר שוין געווארען חתנים. זי שטעהט ביי אונז געשריבען: "א אאטער איז מחויב צו זוכען א אשה פאר זיין זוהן", אין אזוי האט מען טאקע געטאן און עס איז טאקע גוט געווען. איך האב איך עפעס געראטען צו קלאנען זיך אויף מיין חיה'ן עליה השלום, און האט מיט מיר עפעס צו קלאנען זיך אויף אייער עליה השלום, ביז הונדערט און צוואנציג אחר? גאָרנישט! די עלטערען האבען זיך אויפגעהויבען, ווי אויב מען האט אויסגעפיהרט דעם שידוך ביי איהם, פונדעסטוועגען בין איך ערשט אומישנע געקומען אפנעבען אייך מזל־טוב.

איהר בעט מיר זיצען — א שעהנעס דאנק אייך. איך זיץ שוין. איהר ווייסט רב שלום, מען שמועסט אין שטאדט, אז איהר האט געטאן מיט אייער בחור'ל א גאנץ גוטען שידוך. מענשען מיינען, אז איהר האט געטאן דעם שידוך, אבען, אין אמת'ן האט איהר דען געטאן? דוך אלזיין האט דאָך געטאן דעם שידוך. איך האב טאקע פריהער געמיינט, אז איהר וועט טאן מיט איהם א שידוך און דורך מיר, מיינעם, א שידוך, ווי דען אנדערש? ווי איז געווען מיט מיר, מיט אייך אונזערע עלטערען האבען זיך משדך געווען מיט אנדערע עלטערען אין מעלא זענען מיר שוין געווארען חתנים. זי שטעהט ביי אונז געשריבען: "א אאטער איז מחויב צו זוכען א אשה פאר זיין זוהן", אין אזוי האט מען טאקע געטאן און עס איז טאקע גוט געווען. איך האב איך עפעס געראטען צו קלאנען זיך אויף מיין חיה'ן עליה השלום, און האט מיט מיר עפעס צו קלאנען זיך אויף אייער עליה השלום, ביז הונדערט און צוואנציג אחר? גאָרנישט! מיט אייער קינד, צו עס וויל דעם חתן אדער דער כלה, אדער מען האט עס איינגאנצען ניט געפרעגט. ווארום צו וואס, איינגעטליך דאהף מען עס גאר פרעגען? מען פאר־שטעהט דאָך אליין, אז א מיידעל וויל א חתן אין א איינגעל וויל א כלה... אבער נעהן אליין און רעדען צווישען זיך, צו מען וויל זיך, צו נישט — דאס איז נאָך ניט געהערט געווארען, און איך וויים גאָרנישט, ווי אזוי עס קען געהערט ווע־רען. איך וואָלט גערען פרעגען ביי אזא איינעם, ווי אזוי קאָן ער וויסען, אז די כלה וויל איהם, אויב א שדכן האט ניט געפרעגט ביי איהר? און דאס, וואס ער אליין האט געפרעגט ביי איהר, איז דאָך גאר קיין בעווייז ניט; ווארום וואס זאָל זי די כלה טאן? ענטפערען איהם אין די אויגען אריין, אז זי וויל איהם ניט, קאָן מען דאָך ניט און ממילא מוז מען שוין וועלען. אבער דורך א שדכן דערגעהט מען דאָך דעם גאנצען אמת...

איהר פארלאנגט רב שלום, איך זאָל געהמען נאָך א גלעזעלע — יא, איהר וועט ביי מיר פועל'ן. און טאקע נאכאמאָל לחיים... ביי וואס, רב שלום, האלטען מיר, ביי דעם, ווי אזוי די חיינטיגע פיה־רען זיך אויף פאר די תנאים. אפשר ווילט איהר וויסען, ווי אזוי זיי פיהרען זיך אויף ביי די תנאים? וועל איך אייך רב שלום, דערצעהלען: עס קומען אויף די תנאים בחורים מיט מיידלאך, די בחורים נעהען אָנגעשטאנען אין קורצע רעק־לאך און די מיידלאך נעהען אזעלכע קליידער, וואס הויבען זיך אָן צו שפעט און ענדיגען זיך צו פריה... מען זעצט זיך אויס צוואמען, אזוי ווי ביי נח'ן אין דער תיבה: זכר ונקבה, און מען זינגט אזעלכע ליעדער, וואס האבען ניט קיין אָנהויב און קיין סוף און מען פערהרט אי־בער די גלעזלאך אין מויל אריין... אין דער צייט שרייבט מען אפ ביי א זייטיגען טיש די תנאים און עס הערט זיך א הויבער "מזל טוב!" דאמאלט באפען זיך ארום דער חתן מיט דער כלה, ווי ניט־גוטע, רחמנא לצלן, און, טפוי, מיינע שונאים, עס איז ניט שעהן צו רעדען, זיי קושען זיך. פרעג איך דאָך זיי, די חיינטיגע: ווי האט איהר ניט, זאג איך, קיין בושה און קיין חרפה? וואָסער טעם, זאג איך, האט עס? ענטפערען זיי מיר: וואָסער בושה, זאגען זיי, וואָסער חרפה? מיט א גוטע זאך, זאגען זיי, דארף מען זיך שעהמען? און ווייטער וואָסער טעם האט עס — פרדאווט, זאגען זיי איינמאָל, וועט איהר, זאגען זיי, שוין וויסען. לאך איך דאָך פון זיי: נאראנים, זאג איך, פאר וועלכען, זאג איך, איך בין ניט בע־וואָרענט, עס קאָן מיר, זאג איך, נאָך נעשעהן דער גאנצער "ונתנה תוקף": מי באש, מי במים, מי בחרב... אבער דאס גאָרישקייט וועט שוין, זאג איך, ביי מיר, זאג איך, ניט טרעפען. זאגען זיי מיר: הייגט זיין, זאגען זיי, א בחור, וואָלט ווען איהר, רב יואל, זאגען זיי, וואָלט איהר, זאגען זיי, אויך געווען זיך ביי די תנאים! לאך איך דאָך פון זיי: טפשים, זאג איך, וואס מיינט איהר, אז איך בין באלד געבוירען געווארען אין על־טערער איך מיט א גרויע באָרד? איך בין, זאג איך, אויך געווען אמאָל א בחור און עס איז ביי מיר, זאג איך, אויך געווען תנאים און פונדעסטוועגען, האב איך, זאג איך, ניט געטאן אזעלכע שמר־שטיק...

איהר בעט מיר נעהמען נאָך אביסעל בראנפען — יא, איך וועל טאקע נעהמען. ביי וועמען נישט — ביי אייך יא. מיר זענען דאָך עפעס אלטע גוטע פריינט און אמת'ע ידידים. כאָטש די חיינטיגע זאָ־גען, אז נאָר ביי זיי איז דאָ דאס אמת'ע אויר, רשעים, זאג איך, וואס דערט איהר? איהר זענט, זאג איך, אויך מענשען? און ווידער, זאג איך, די פארצייטיגע זענען דאָך, געווען מלאכים! טענה'ן זיי, די חיינטיגע, אז מלאכים זענען דאָ, זאגען זיי, נאָר אין חימעל און ניט, זאגען זיי, אויף דער ערד, און טהוט זיי עפעס. מיר מעגען וויסען דעם אמת און זיי ווילען ניט גלויבען....

יא, ביי וואס האלט איך יעצט — ביי דעם וואס נאָר זיי רעדען. איך, למשל, האב מיט מיינע, עליה השלום, ניט גערעדט, ניט נאָר פאר די תנאים און ניט נאָר פאר דער חתונה, נאָר אפילו אויך נאָך דער חתונה. איך בין דאָך ניט משונע געווען, איך זאָל כאפען און רעדען צום ווייב באלד נאָך דער חתונה... מען האט ניט געגרעדט און שוין. און פונ־דעסטוועגען האט זי געוואוסט, ווען צו געבען מיר עסען, ווען א העמד אין מרחץ, לחבדיל אי ווי אזוי? מען וויסט שוין. און מיינע, עליה השלום, איז טאקע געווען אן אשה בשרה, א צדקת. די חיינטיגע וועלען שוין אזעלכע ניט פרינען: זיי מעגען שוין פארגעסען צו קריגען אזעלכע, אפילו אויב זיי וועלען זוכען מיט ליכט... חיינטיגע אבער רעדען יא, נאָך א שטיק פאר די תנאים, ביז זיי קומען דורך צווישען זיך אינגאנצען. אין וואָלט זיי גערן פרעגען: ווי האבען זיי ניט קיין חרפה אליין צו רעדען פון אזעל־כע זאכען? ביי אונז, אין אונזערע יאָה־רען, האט אט טאטע, א מאמע, געפרעגט דאס קינד, צו עס וויל דעם חתן אדער די כלה, אדער מען האט עס איינגאנצען ניט געפרעגט. ווארום צו וואס, איינגעטליך דאהף מען עס גאָר פרעגען? מען פאר־שטעהט דאָך אליין, אז א מיידעל וויל א חתן אין א איינגעל וויל א כלה... אבער נעהן אליין און רעדען צווישען זיך, צו מען וויל זיך, צו נישט — דאס איז נאָך ניט געהערט געווארען, און איך וויים גאָרנישט, ווי אזוי עס קען געהערט ווע־רען. איך וואָלט גערען פרעגען ביי אזא איינעם, ווי אזוי קאָן ער וויסען, אז די כלה וויל איהם, אויב א שדכן האט ניט געפרעגט ביי איהר? און דאס, וואס ער אליין האט געפרעגט ביי איהר, איז דאָך גאָר קיין בעווייז ניט; ווארום וואס זאָל זי די כלה טאן? ענטפערען איהם אין די אויגען אריין, אז זי וויל איהם ניט, קאָן מען דאָך ניט און ממילא מוז מען שוין וועלען. אבער דורך א שדכן דערגעהט מען דאָך דעם גאנצען אמת...

איהר פארלאנגט רב שלום, איך זאָל געהמען נאָך א גלעזעלע — יא, איהר וועט ביי מיר פועל'ן. און טאקע נאכאמאָל לחיים... ביי וואס, רב שלום, האלטען מיר, ביי דעם, ווי אזוי די חיינטיגע פיה־רען זיך אויף פאר די תנאים. אפשר ווילט איהר וויסען, ווי אזוי זיי פיהרען זיך אויף ביי די תנאים? וועל איך אייך רב שלום, דערצעהלען: עס קומען אויף די תנאים בחורים מיט מיידלאך, די בחורים נעהען אָנגעשטאנען אין קורצע רעק־לאך און די מיידלאך נעהען אזעלכע קליידער, וואס הויבען זיך אָן צו שפעט און ענדיגען זיך צו פריה... מען זעצט זיך אויס צוואמען, אזוי ווי ביי נח'ן אין דער תיבה: זכר ונקבה, און מען זינגט אזעלכע ליעדער, וואס האבען ניט קיין אָנהויב און קיין סוף און מען פערהרט אי־בער די גלעזלאך אין מויל אריין... אין דער צייט שרייבט מען אפ ביי א זייטיגען טיש די תנאים און עס הערט זיך א הויבער "מזל טוב!" דאמאלט באפען זיך ארום דער חתן מיט דער כלה, ווי ניט־גוטע, רחמנא לצלן, און, טפוי, מיינע שונאים, עס איז ניט שעהן צו רעדען, זיי קושען זיך. פרעג איך דאָך זיי, די חיינטיגע: ווי האט איהר ניט, זאג איך, קיין בושה און קיין חרפה? וואָסער טעם, זאג איך, האט עס? ענטפערען זיי מיר: וואָסער בושה, זאגען זיי, וואָסער חרפה? מיט א גוטע זאך, זאגען זיי, דארף מען זיך שעהמען? און ווייטער וואָסער טעם האט עס — פרדאווט, זאגען זיי איינמאָל, וועט איהר, זאגען זיי, שוין וויסען. לאך איך דאָך פון זיי: נאראנים, זאג איך, פאר וועלכען, זאג איך, איך בין ניט בע־וואָרענט, עס קאָן מיר, זאג איך, נאָך נעשעהן דער גאנצער "ונתנה תוקף": מי באש, מי במים, מי בחרב... אבער דאס גאָרישקייט וועט שוין, זאג איך, ביי מיר, זאג איך, ניט טרעפען. זאגען זיי מיר: הייגט זיין, זאגען זיי, א בחור, וואָלט ווען איהר, רב יואל, זאגען זיי, וואָלט איהר, זאגען זיי, אויך געווען זיך ביי די תנאים! לאך איך דאָך פון זיי: טפשים, זאג איך, וואס מיינט איהר, אז איך בין באלד געבוירען געווארען אין על־טערער איך מיט א גרויע באָרד? איך בין, זאג איך, אויך געווען אמאָל א בחור און עס איז ביי מיר, זאג איך, אויך געווען תנאים און פונדעסטוועגען, האב איך, זאג איך, ניט געטאן אזעלכע שמר־שטיק...

איהר בעט מיר נעהמען נאָך אביסעל בראנפען — יא, איך וועל טאקע נעהמען. ביי וועמען נישט — ביי אייך יא. מיר זענען דאָך עפעס אלטע גוטע פריינט און אמת'ע ידידים. כאָטש די חיינטיגע זאָ־גען, אז נאָר ביי זיי איז דאָ דאס אמת'ע

מענער ספרינג
העטס
די לעצטע קאָלירען און שיידס
$3.35
אויך ספעציעלע מציאות אין
מענס פוירגישינגס
BUCKHAM
Limited
באקהעם לימיטעד
264 יאנג סטריט

הילף פאר יונגע פרויען

מרס. האלבערג דערצעהלט ווי לידיא ע. פינקערהעם'ס וועדזשעטייבעל קאמפאנזע האט איהר געהאלפען.

וויקינג, אלטא.—"פון דער צייט וואס איך בין געווען פופצען יאהר אלט פלעג איך האבען אזא קראנקען וויהנטאג אין דער אונטערשטער טייל פון מיין בויך, וואס איז נאכגעפאלגט געווארען פון קרעמפען און ברעכען. דאס האט מיר ניט געלאזען ארבייטען (איך האב גע־האפטען מיינע עלטערען אויס'ן פארם) ווייל איך פלעג געוועהנליך דאנען נעהן שלאפען פאר דאס איבערינע פל"ס טאג. אבער צייטען־ווייז פלעג איך דארפען ארומגעהן, און איך האב אזוי ארום גע־נעלטען ביז א פריינדינע האט מיך באר־וואוינען צו טרייען לידיא ע. פינקהעם'ס וועדזשעטייבעל קאמפאנזע. איך האב זולכטאטען ביז אהער, און איך רעפאמע־דיר די וועדזשעטייבעל קאמפאונד צו מיי־נע פריינד. איך בין זיכער צופרידענע וואס איך האב עס אויסגעפרובירט און איך פיהל איצט פונקט אזוי ווי א נייער מענש וואס איך האב ניט דיזע טראָ־בעלס."—אדרעס האלמבערג, באקס 93 וויקינג, אלטא.

אזעלכע ברייעף שטעלען פעסט די מעלות פון לידיא ע. פינקהעם'ס וועד־דזשעטייבעל קאמפאנזע. זיי דערצעהלען וועגען דער באפרייאונג פון אזעלכע שמערצען און קראנקהייטען נאכדעם ווי לידיא ע. פינקהעם'ס וועדזשעטייבעל קאמפאונד, נעמאכט פון נאטירליכע וואָרצעלען און קרייטיכער, אנטהאלט ניט קיין נאראקאטישע אדער שעדליכע דראגס. און היינט־צו־טאג האלט עס דעם רע־קארד פון זיין דער ערפאלגרייכסטער מיטעל פאר פרויען־קראנקהייטען אין די זען לאנד. און טויזענטער פרייוויליגע טעסטימאָניעלס איבערצייגען דיעזען פאקט.

אויב איהר צווייפעלט אז לידיא ע. איהר עפעס צו קלאנען זיך אויף אייער יאשעלען, ביז הונדערט און צוואנציג אחר? גאָרנישט! די עלטערען האבען עטאן. האבען זיי געוואוסט, וואס זיי טוען. זיי האבען געזעהן, אז מען רעדט זייער קינד א שידוך מיט א שעהנע כתולה, ניט קיין קראנקע חלילה, פון א פיינע מישפחה און א שעהנעס נדן דערצו, האבען זיי פארשטאנען, אז עס איז טום, עס איז א גלייכע זאך און זיי האבען זיך משדך געווען. איינגיג אבער, האהא, זיי האלטען זיך פאר גאנצע חכמים, נור זיי פארשטעהען אן עסק, די עלטערען וויייסען שוין גאָרנישט, איינגאנצען גאָר־נישט. נעהמען זיי אין זוכען זיך אליין רב שלום, אז זיי פאקען עפעס רעכטס — טאקע ניט. וואו א ערה, א שלאק, א פלאג קומט אָן צו זיי. און וואס אין דער חידושי? אז זיי נעהמען זיך אליין...

איהר בעט מיר צו נעהמען אביסעל בראנפען — איך וועל טאקע נעהמען. איך נעהם שוין, לחיים, רב שלום, איהר זאָלט האבען פון איהם א סך נחת... וואָ־רום וואס זענט איהר דען שולדיג אין דעם? איהר האט אודאי ניט געוואָלט, עס זאָל אזוי געשען. איהר וואָלט א סך בעסער באשטאנען, אז איך, רב יואל שדכן, זאָל ביי אייערע א קינד אויס־פיהרען א שיתוף. איהר דרוקט אודאי גענוג פון דעם, און עס איז טאקע דאָ פון וואס צו דרוקען: נעהן אליין און אפלויבען זיך א כלה, און נאָך ווי אזוי עס קומט פאר. צום ערשטען שלעפט מען זיך ארום אומעטום, וואו מען נעהט, וואו מען שטעהט טרעפט מען זיי מען נעהט איינען נעבען אנדערען און מען ויצט איינס נעבען אנדערען. כאָטש איך קען עס ניט פארשטעהן, ווי אזוי קאָנען זיי, די בחורים איינזיצען נעבען די כלות, א מאָדע האָ־בען זיך געמאכט די כלות צו קויפען אזעלכע פלעשעלאך מיט אזא געדיכטע וואסער, פארפומענעס הייסט זי, און בעניסען זיך מיט איהר, אז עס ווערט אזא שלעכטער ריח, ניט צוצוטרעטען אפילו א פאר הונדערט טריט פון דער ווייטענס... צו וואס טהוען עס די כלות — ווייס איך נישט; אפשר אמושנע כדי די בחורים זאָלען זיך אָפרוקען פון זיי... די בחורים זענען אבער צו לחכעים'ניקעס און רוקען זיך דוקא צו... טאמער איז דאס נאָך ווענינ, האלטען זיי איין איין רעדען: מען רעדט בייטאג, מען רעדט ביינאכט, מען רעדט אין שטוב, מען רעדט אין גאס. נאָר מען רעדט. און וואס האבען זיי אזוי פיעל צו רעדען — זאָל איך כאָטש אזוי וויסען פון זיי, כאָטש עס שטעהט געשריבען, אז מען טאר ניט רעדען קיין סך מיט קיין אשה, ארט זיי נאָר נישט. מאלע וואס, זאָגען זיי, עס שטעהט געשריבען! מיר קאָנען אויך, זאָגען זיי, עפעס אנדערש אנשרייבען.—

שיסט זיין געליבטע און פארגיפ־טעט זיך

דעטראָיט, אפריל 14.

ראי לאנאן, 24 יאהר אלט, האט גע־שאָסען זיין 18 יעהרינע געליבטע מאר־גארעט האמילטאָן, וועלכע איז געשטאר־בען פון די וואונדען. ער אליין האט איינגענומען גיפט און האלט ביים שטאר־בען.

לאנאן האט איבערגעלאזען א צע־טעל אין וועלכען ער שרייבט, אז ער האט געשאָסען זיין געליבטע ווייל זי האט איהם פארלאָרען.

פאר מוטערס—„פראי'ס"

פאר אמת'ע גארהאפטיגקייט אין א מחיה'דיגער פארמע איז **פראי'ס קאקא** די בעסטע. מאכט עס אויס'ן פאלגענדען אופן און איהר וועט זעהן ווי געשמאק און אפעטיטנע דאס איז. צו דריי **פולע טיי־לעפעלאך פון פראי'ס קאקא** גיט צו דריי לעפעל צוקער, גוט אויסגעמישט. דאן גיט א **האלבע** קאפע קאָכיגע וואסער און מישט גוט אויס. גיט צוויי קאפעס קאָכיגע וואסער און קאָכט עס זעהר לאנגזאם פאר 5 מינוטען, מישענ דיג אָפט. דאן גיט צו מילך אדער קרים צום גע־שמאק. דאס הייסט אויך געבען די בעסטע קאקא.

געדענקט, גאָרנישט אזוי גוט ווי פראי'ס

CANADIAN PACIFIC
שיפסקארטען
פאהרט נאך יוראפ דורך די
קענעדיען פאסיפיק שיפען
דירעקטע שיפסקארטען, נאך און פון פוילען, רומענען, ליטא, לאטוויא, עסטרייך, דייטשלאנד, רוסלאנד, אי־טאליען יוגא און טשעכא סלאוויא־ק'ע אונגארן, פראנקרייך און בעלגיען יעדער אימיגראנט ווייסט דאס די קענעדיען פאסיפיק ניט סערוויס און צופרידענהייט.
נאכפרעגען ביי אונזערע אגענטען
זידטע לאָאלע אגענטען.
דושי. א. פארקער
גענעראל אגענט — פאסאזשיר דע־פארטמענט.
1 קינג סטריט איסט, טאראנטא
עדעלייד 2105

עסט די מצה מיט א געשמאק
מענער דאראוויטץ
מאנישעוויטץ
מצה
Horowitz
מצה כשירה לחג הפסח
טאראנטא'ער אידען קענען יעצט געניסען פון דער בעסטער מצה אין דער וועלט —
די מצה מיט א געשמאק
צו באקומען אין אלע גראסעריס
כשר — פריש — באטעמט
זייט 1884 די בעסטע
דאראוויץ בראדערס און מארגארעטען
אין ניו יארק.
אונזער פארטרעטער אין טאראנטא איז:
הרב. ס. הערמאן
אין דער אפיס איז איך 20 טייד זשאר סטריט, טאראנטא
טעלעפאן: טרינגיטי 1062 "עק".

ערב פסח האט מען געוואלט מאכען איז ביא־ליסטאק א בלוט בלבוג

עס געהט צו פסח, און מען ראדף ארויסשלעפען די אלטע נודנע, עקעלהאפ־טע און לעבערליכע געשיכטע, אז אידען באנוצען בלוט אויף מצות. ווארום ווי קענען זיך אידען באנעהן אהן דעם?

און עס פארשטעהט זיך שוין, און בלוין צוויי לעגדער זענען דא וואו אזא איריאטישער אפשטויסענדער בלבול קען נאך אויסגעטראכט ווערען. דאס זענען פוילען און רומעניען. דערווייל איז לבבוד דעם היינטיגען ערב פסח געמאכט געווארען די פראבע אין פוילען, אין ביי אליסטאק.

„עס איז — דערצעהלט דאס ביא־ליסטאקער „נייע לעבען" — צום אייר געגנטימער פון קאפע „ווענעציא", ה' ראזענצווייג, געקומען א קריסטען און געפארערט, מען זאָל ארויסגעבען איהר טאכטער אנגא סידארטשיק, וואס האט זעהס וואכען געדיענט ציי איהם.

„ראזענצווייג האט איהר ערקלערהט, אז ביי איהם האט קיינמאל ניט געדיענט קיין סידארטשיק און איהר גערעטען. זי

„נאכ'ן אויסהערען דעם דאזיגען עדות האט מען שוין אין קאמיסאריאט אנגענומען דעם ענין פאר גאנץ ערנסט.

„צום גליק האט זיך די פארפאלגענע שיקסע אפגעזוכט און אין געקומען הענ־דום־פענדום צו לויפען אין קאמיסאריאט, א פארוואונדערטער איז זי געווארען, דעמ־הערעדיג, אז מען באשולדיגט מענשען אין פייניגען איהר, ווי זי האט דער־צעהלט, האט זי ביי ראזענצווייגען גע־דיענט בלויז עטליכע שעה, ווייל מ'האט איהר באלד משלח געווען. די לעצטע טעג איז זי געווען אויף א חתונה ביי איהר דער א חבר'טע, וועגען וואס זי האט גע־מאלדען איהר מוטער. דערביי לייענט זי קאטעגאריש, אז עמיצער זאָל איהר האבען געפיינגט און אז זי זאָל זיך האר־בען באלאגט וועגען הונגער־ליידען און עבודת פרך.

„דער אידישער נאציאנאל־ראט וועט זיך ווענדען צום פראקוראר אין פאר דערען, מ'זאָל צוציהען צו שווערער פאר־אנטוואָרטלעכקייט די לבלול־מאכערס".

נו, א גליק האט אונז געטראפען, וואס די שיקסע האט זיך אפגעזוכט, אניט וואלט מען געשריען, אז אידען דארפען א טייערע מציאה אויף מצות. זעהר א געשמאקע זאך!

מאָנישעוויטץ־מצה
די מצה מיט אלע מעלות.